

FITS

2010

Anul XVII, nr. 6, 2 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APLAUZURI

Eh, ai văzut ce se-ntîmplă dacă nu ești cuminte și te joci cu fetița cu chibrituri? Data viitoare o să vii să-mi spui că ți-ai pierdut capul de cînd ieși la plimbare pe covor cu Barbie.

Instantaneu din **Faust**-ul propus de **Basement Theatre** din Georgia, un spectacol de marionete mai profund decît oamenii obișnuiți și mai intens decît Chucky, păpușa diabolică.

SPECTACOLE LECTURĂ

Anul acesta precum și în anii trecuți, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, ne oferă în perioada 30 mai-5 iunie, o serie de spectacole lectură, ce sunt prezentate în fiecare zi de la orele 12:00, la librăria Humanitas.

În prima zi am putut urmări spectacolul *Ghepardul* regizat de Anca Bradu, după un text de Felix Mitterer, un autor austriac.

În cea de-a doua zi am putut urmări spectacolul *Patul e prea scurt sau doar fragmente* un spectacol regizat de Radu-Alexandru Nica, după textul autoarei croate Nina Mitrovic, ce ne-a oferit o adevărată demonstrație de teatru cinematografic, având în vedere faptul că textul este construit în fragmente, episoade, ce se desfășoară în același timp. O structură dramatică ce se inspiră din scenariul de film este mult mai dinamică, te captivează mult mai accentuat. Spectacolul este interesant din punct de vedere al construcției textului, deși, pentru un spectacol lectură este destul de dificil de redat. Acest tip de text poate oferi mult mai multe în momentul în care este pus pe scenă într-un spectacol concret. Mărturisesc faptul că aș fi foarte interesat să vizionez un spectacol pe acest text, care poate fi foarte ofertant pentru regizor. Povestea în sine a piesei este una relativ simplă. Este vorba despre viața mai multor personaje tipice precum: o femeie care stă cu un bărbat în vârstă, dar în același timp și cu unul tânăr; mama ei ce nu îl accepta pe acel prieten oficial (cel tânăr) și care este alcoolică, dar își dorește ca fiica ei să cunoască un bărbat cu bani; o prostituată; un cioclu; o chelneriță. Toate aceste personaje interacționează concomitent, prin aceste fragmente ce sunt menționate încă din titlul piesei.

În următoarele zile vor fi prezentate și alte spectacole după texte ce vă pot stimula imaginația și, sunt convins că veți descoperi niște texte contemporane foarte interesante și de calitate.

Patrik Voicu

GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE

- Bine ați venit la întâlnirea de 25 de ani a promoției 1965 al absolvenților de la Liceul Gheorghe Lazăr !!!
- Au sosit domnișoarele Anca și Maria.
- A sosit domnul Constantin.
- A sosit domnișoara Andreea Codlea.

Ghidul copilăriei retrocedate este un spectacol care caută definiția personajului Andrei Codrescu, născut Andrei Perlmutter, definiția eu-lui.

„Cine ești tu, tovarășe? – Noi doi suntem aceeași ființă.”

Andrei Codrescu s-a născut la Sibiu în 1946. A emigrat în America și a descoperit ce este Libertatea. Este interesant faptul că a plecat fără a ști o boabă de engleză, iar acum este unul dintre scriitorii importanți ai Statelor Unite. Andrei Perlmutter este un adolescent visător, îndrăgostit de profesoara de rusă și de încă trei colege.

Personajul este jucat de doi actori, respectiv Ciprian Scurtea, care îi dă viață lui Andrei Perlmutter și Gelu Potzoli, care îi dă viață lui Andrei Codrescu. Este interesant de urmărit felul de a comunica între cei doi, felul în care Andrei Codrescu își vede copilăria.

Ghidul copilăriei retrocedate este un spectacol al copilăriei și, în același timp, al maturității. Este un spectacol al memoriei.

Spectacolul începe de la intrarea în Casa Artelor. Publicul este invitat la întâlnirea de 25 de ani a promoției 1965. Intrarea se face pe rând, doi câte doi, ca la școală. Acțiunea se petrece la primul etaj al clădirii. Sala este amenajată cu

mese și scaune, pentru a crea această atmosferă de bal, de petrecere. Ești întâmpinat de multă voie bună. Ne este prezentată clasa, cu fiecare elev și caracteristicile sale. Ne este prezentat Andrei Perlmutter, despre care aflăm că în loc să învețe, scrie poezii. Spectacolul este bazat pe textele și pe viața lui Andrei Codrescu, însă nu îl putem numi un spectacol biografic. Andrei Codrescu revine în România și descoperă orașul natal așa cum l-a lasat. Îi trezește acea nostalgie dulce a vremurilor trăite în România într-o perioadă grea, când nu aveai acces la informații, când greu te puteai afirma ca scriitor, dar când copilăria îți era presărată de jocuri frumoase, ingenioase de zămbete dulci și inocente.

Revenind în țara natală, își trăiește copilăria prin ochii lui Andrei Perlmutter, acel băiat năzdrăvan, rebel, frumos, visător și se lasă purtat spre o aventură retrocedată a copilăriei.

Scenariul pe două planuri, foarte bine construit, sensibilitatea mesajului jocul actoricesc și, nu în ultimul rând muzica foarte bine aleasă, fac din acest spectacol un vârtej al amintirilor, care te aruncă în abisul visurilor copilărești.

Roxana Ienciu

The guide of the returned childhood

-Welcome to the meeting celebrating 25 years since the graduation of 1965 age group from the "Gheorghe Lazăr" High school!!!

- Miss Anca and Miss Maria have arrived
- Comrade Constantin has arrived
- Andreea Codlea has arrived.

The guide of the returned childhood is a show that tries to define the personality of the character Andrei Codrescu, born Andrei Perlmutter, the definition of the self.

“Who are you my, friend? - The two of us represent the same human being.”

Andrei Codrescu was born in Sibiu in 1946. He emigrated to America and there is where he found out what liberty is. It is indeed interesting to notice that he left without even knowing one word in English and know he is one of the most important writers of the United States. Andrei Perlmutter is a dreamy teenager, in love with the Russian teacher and some other three classmates.

The role is played by two actors. One of them is Ciprian Scurtea, who animates the life of Andrei Perlmutter and the other is Gelu Potzoli, who animates that of Andrei Codrescu.

It is interesting to follow the way of communication between these two, the way in which Andrei Codrescu perceives his childhood.

The guide of the returned childhood is a show of childhood but in the same time one of adulthood. It is a show of memory.

The show starts since the entry into the House of Arts. The public is invited to participate at the meeting of the age group who graduated in 1965. The entrance is in line two by two as in school. The action takes place on the first floor of the building where the room is furnished with tables and chairs in order to create this atmosphere of ball, of party. You encounter there a lot of mirth. We are presented the classroom, with every pupil and its characteristics. Andrei Perlmutter is also presented to us, of whom we understand that instead of learning is actually writing poems. The show is based on the life and writings of Andrei Codrescu, but we can not call it a biographical performance.

Andrei Codrescu returns to Romania and discovers that his hometown hasn't change. This revives in him that sweet nostalgia of the times lived in Romania during a period of hardships, when you did not have access to information, when you could hardly asset as a writer, but when your childhood was spangled with beautiful and clever games, innocent and

continuare în pagina 3

**JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:**

- Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
  - Festivalul și Concursul Internațional George Enescu
- Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj NextT
  - Festivalul Internațional de Film Transilvania
    - Opera Națională din București
    - Universitatea Națională de Arte

Aurul poate da strălucire teatrului, la fel și economiei.

Proiectul Roșia Montană.
Un proiect pentru România.

GOLD
CORPORATION
Roșia Montană

Sușținem Festivalul Internațional de Teatru
Sibiu 2010

COCOȘUL

Casa de Cultură a Sindicatelor, ora 21.00

de Barak Marshall

Cu: Shani Badichi, Einat Betsalel, Elior Cohen, Igal Furman, Yoav Grinberg, Harel Kay, Inbar Nemirowsky, Naomi Nissim, Idan Porges, Inbal Shahar, Shiran Sharabi, Gavriel Spitzer.
Soprana: Lilia Gretsova

„Cocoșul” este un spectacol de teatru – dans cu doisprezece dansatori, o cântăreață de operă Lilia Gretsova și interpreta Margalit Oved. Producția are la bază fragmente din „Bontsche the Silent” de I. L. Peretz, „Așteptându-l pe Godot” de Samuel Beckett, precum și numeroase povestiri din Biblie și folclorul yemenit. Povestea spectacolului începe la 10 seara, se termină în zori, și

urmărește visul personajului principal aflat într-o continuă încercare de a găsi dragostea, însă este tot timpul victima geloziei și cruzimii celorlalți.

„Aici pe Pământ, moartea lui Bontsche cel tăcut nu a impresionat pe nimeni. Întrebați pe oricine: cine a fost Bontsche, cum a trăit și cum a murit? Și-a pierdut puterile treptat, inima i-a cedat progresiv sau i s-a topit măduva din oase sub greutatea poverilor sale? Cine știe?” I. L. Peretz, „Bontsche the Silent”

Cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe din Israel

The State of Israel
The Ministry of Foreign Affairs

LA SALAMANDRE (FRA)

CORIDORUL DE FOC

Pietonala NICOLAE BĂLCESCU, ora 22.00

„Coridorul de foc” este un spectacol de foc creat în 2008. Acest spectacol dorește să exploreze legătura dintre oameni și flăcări și locul celor din urmă printre oameni. Focul poate fi obiectul venerației sau un ornament; acesta primește o semnificație simbolică în „Coridorul de foc” și devine o metaforă pentru sentimentele umane. Foc înseamnă tot ceea ce strălucește, încălzește și dă lumină. Publicul participă la un spectacol sacru sau profan, o sărbătoare a focului sfânt, respectat, servit și venerat. Se întâlnesc, împărtășesc ritmurile, gesturile și simbolurile. Puțin câte puțin, flacăra îmbânzită și stăpânită inundă strada într-un dans nebunesc. Fiecare își testează limitele și îi permite focului să se apropie. Toată lumea se îmbată cu căldura focului, privind spectacolul cu ochii licărind.

SEINENDAN THEATER COMPANY (JAP)

ÎNSEMNĂRI DIN TOKYO

CAVAS, ora 22.00
de Oriza Hirata

Regia by: Oriza Hirata. Decorul: Itaru Sugiyama
Costumele: Chizuru Ariga. Light Design: Tamotsu Iwaki

Un grup de oameni vizitează un mic muzeu de artă din Tokyo în anul 2014 pentru a vedea tablourile salvate dintr-o Europă distrusă de război. Abordând diferite teme, această piesă contruiește o lume proprie.

İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ŞEHİR TIYATROLARI (İSTANBUL MUNICIPAL THEATRE) (TUR)

BACCANTELE

Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 19.00

după Euripides

Regia: Mihai Mănuțiu

Scenografia: Valentin Codoiu

Coregrafia: Vava Ștefănescu

Asistenți de regie: Işıl Z. Tangör, Buket Yanmaz
Kubilay, Ece Okay, Hülya Arslan

Cu: Jülide Kural, Şebnem Köstem, Aslı İçöz, Meriç Benlioğlu, Özge Borak Şakrak, Özge Kırış, Nergis Çorakçı, Seda Fettahoğlu, Esin Umulu, Çağlar Yiğitoğulları, Ali Mert Yavuzcan, Doğan Altinel, Mert Tanık, Okan Patirer, Nihat Alpteki, Cemal Ahhan Şener, Özgürefe Özyeşilpınar

„Dinamică precum o poveste cu detectivi, săngeroasă precum un text elisabetan, o provocare la meditație și dezbateri precum orice piesă cu o dimensiune sacră, „Baccantele” de Euripide este o incursiune vie în lumea dionisiacă, nedefinită și nemărginită. Vocea lui Euripide are accente moderne când vorbește despre exaltare și euforie ca metode de a depăși orice limită și, în aceeași măsură, când identifică riscurile sau pericolele unei astfel de libertăți depline. El este vocea modernității ce formulează întrebări despre lumea în care trăim, întrebări pe care noi înșine ni le punem.” Mihai Mănuțiu

„Însemnări din Tokyo”, al cărui titlu este un omagiu adus capodoperei regizorului de film Yasujiro Ozu „Poveste din Tokyo”, este unul dintre cele mai faimoase spectacole ale lui Oriza Hirata. Fiind una dintre figurile-cheie ale teatrului contemporan japonez, acest dramaturg / regizor a avut colaborări de succes la nivel internațional în ultimii ani, în special cu National Drama Center din Franța. După ce s-a jucat pe numeroase scene japoneze, inclusiv în foaierea unor muzee de artă, spectacolul „Însemnări din Tokyo” a fost prezentat în peste 14 țări și piesa a fost tradusă în opt limbi străine.

JTI este partener și susținător al marilor evenimente și instituții culturale din România:

• Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
• Festivalul și Concursul Internațional George Enescu

• Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj Next
• Festivalul Internațional de Film Transilvania

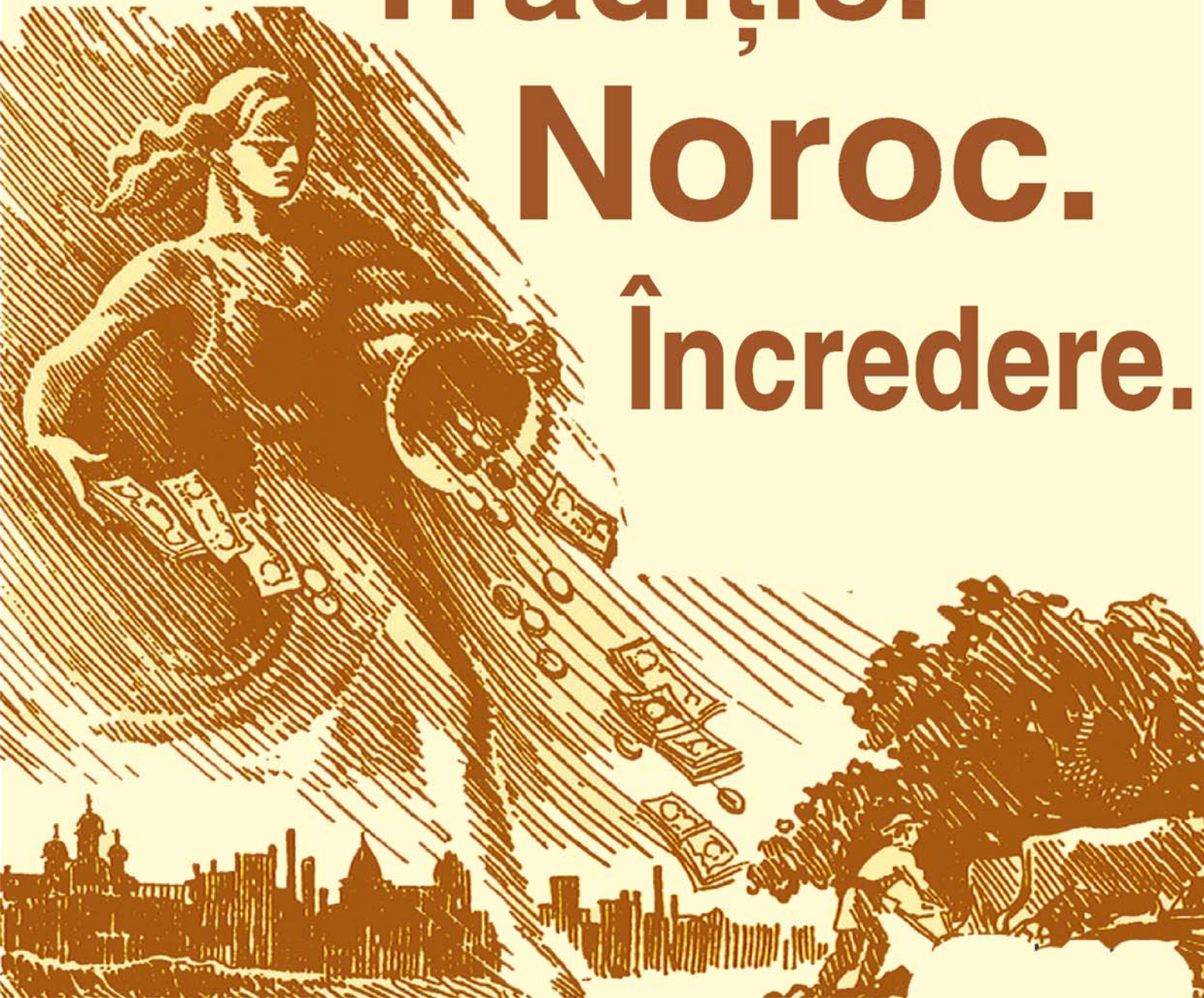
• Opera Națională din București
• Universitatea Națională de Artă

loteria
română

Tradiție.
Noroc.
Încredere.

Remember FITS

Azi: ediția din 2007. Mîine: cine știe?

Da, e vorba de anul în care Sibiu a fost Capitală Culturală Europeană. Tocmai din acest motiv, selecția spectacolelor s-a făcut cu mare atenție, astfel încît să fie mulțumiți și elitiștii și spectatorii mai puțin pricepuți în ale teatrului. Spectacolele de scenă mare au fost în mare parte autohtone, iar Vremea dragostei, vremea morții al lui Radu Alexandru Nica a smuls spectatorilor aplauze ritmice ca pe vremea congreselor PCR, lucru notat de majoritatea bloggerilor de gen care au fost în acel an la festival. FITS 2007 a avut ca

temă NEXT și, culmea, a marcat trecerea de la o formulă de festival clasic la una de festival dezvoltat în zona urbană a artelor spectacolului, în care dansul contemporan a fost pus la loc de cinste. În Chorale, Chopin „actorii dansează pe propriul orgasm” notează cronicarii vremii. Practic, la fel ca la Dansez pentru tine, doar că aici orgasmul ține mai mult, nefiind întrerupt de pauze publicitare și breaking-news.

FITS 2010. Questions by Academia Cațavencu

Vrei un tricou? Sau chiar două?
Nu ezita: îmbracă-te!
Unde ne găsești?
Simplu: la Teatrul Național „Radu Stanca”.
Grăbește-te. Măine va fi mai rău!

Strada vorbește, noi o ascultăm

Plimbăreți cum ne știți, am dat o raită pe străzi, să legăm prietenii noi cu oamenii veniți la FITS. Nu am reușit să facem schimb de id-uri de mess cu nimeni, însă ne-am dat seama că nu sîntem singurii care nu sîntem din Sibiu.

Maria și Delia, navetiste prin Sibiu

Sîntem navetiste la școală, învățăm în Sibiu Nu știm la ce piesă o să mergem pentru că încă nu am găsit un program. Se întîmplă ceva uimitor, spectaculos aici, în Piața Mare

Maria și Delia, Sibiu

Sînt studentă și mi-am luat bilete la teatru din banii de bursă. Am fost la aproape toate spectacolele bune și mă bucur că sînt și concerte faine. De abia aștept să merg la Zdob și Zdub.

Carmen, Craiova

Am fugit din București, din cauza grevei Metrex. M-am gîndit că, decît să pierd jumătate din zi încercînd să ajung la job, mai bine îmi iau trei zile de concediu și vin la Sibiu, la festival. Îmi pare rău că am ratat spectacolul lui Galgoțiu, dar am auzit că oricum a fost omor la intrare. Nu am avut timp să îmi iau bilet, îți dai seama.

Claudiu, București

Mă tot plimb între Cluj și Sibiu pentru că nu vreau să pierd nici piesele de teatru senzaționale de la FITS, dar nici filmele bune de la TIFF. Sînt puțin cam obosită, dar cred că merită efortul. Am timp să mă odihnesc în restul anului.

Anne, Cluj

Am venit cu gașca mea de prieteni. Sîntem toți studenți în anul I la ATF. Sîntem extrem de încîntați de ceea ce am găsit aici și sperăm că peste cîțiva ani vom fi prezenți în calitate de invitați.

Dragoș, București

Eu sînt omul care vinează festivaluri. Nu contează neapărat tema, important e să fie festival pentru că, unde sînt mulți oameni la un loc, cu siguranță e și distracție.

Dan, Brașov

Ne-am hotărît să venim în România cînd am văzut că o să concerteze AC/DC. Știi, practicăm couchsurfingul și ne cazăm pe la alți couchsurferi. Și cum aveți o țară superbă, cu oamenii foarte calzi și prietenoși, am tot amînat plecarea pînă am ajuns aici, la Sibiu. O să plecăm după festival pentru că ne place. Nu știam că există așa ceva în țara voastră. Ați făcut o treabă bună!

Antal, Suedia

Sîntem în trecere, mamă. Noi sîntem de la țară, am venit doar să rezolvăm niște probleme cu pămîntu'. Nu știm ce e asta. Dacă mai eram și noi tineri, vorbeam altfel acum.

Dumitrița, Brădeni

Îl duc pe fiul meu în parcul Sub Arini. Am văzut că e acolo un spectacol cu Magicianul. Cred că și mie o să îmi placă pentru că am crescut uitîndu-mă la Abracadra.

Felix, Sibiu.

Dragoș Bucurenci: „Pur și simplu, îmi place teatrul așa cum îmi place filmul”

Cu toate că în Sibiu nu mai este nimic de salvat, autoritățile rezolvînd deja problema asta, l-am întîlnit pe Dragoș Bucurenci în curtea Teatrului „Radu Stanca”. Ni s-a părut un pic ciudat să îl găsim într-un asemenea mediu, drept pentru care l-am chestionat puțin, să vedem care este legătura între ecologie și cultură.

Reporter: Este prima oară cînd vii la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu?

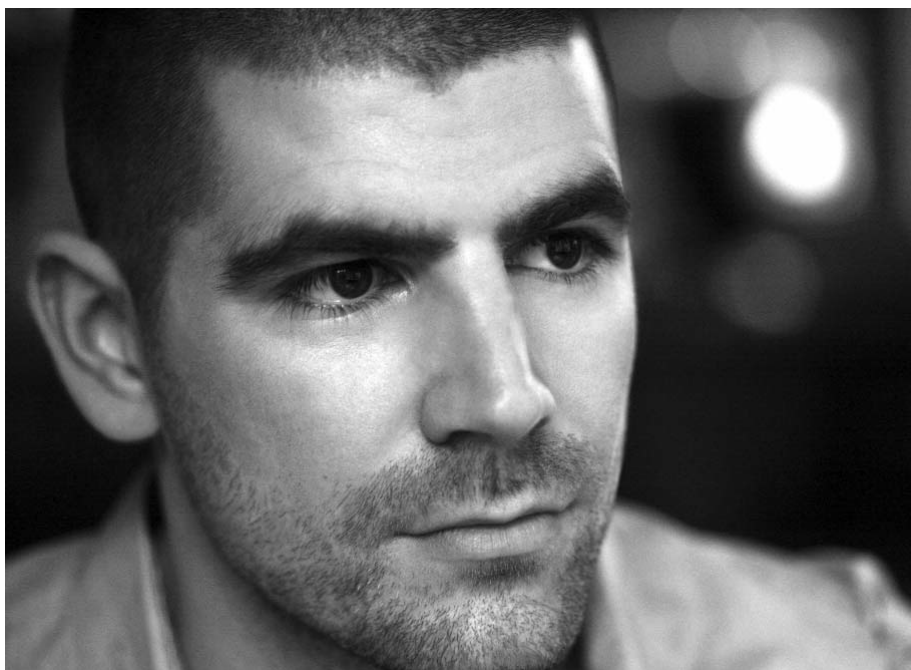
Dragoș Bucurenci: Am mai fost în urmă cu șase ani, cînd lucram la British Council și au adus o piesă a unui teatru din Anglia. Dar, de atunci nu am mai fost. M-am dus numai la TIFF, așa că acum e practic o revenire. Ba chiar, ca și atunci, merg și la FITS și la TIFF.

Rep: După asta ai de gînd să te duci la TIFF?

D.B.: Da, acum merg la TIFF și stau pînă duminică acolo.

Rep: Găsești vreo diferență între FITS de acum șase ani și cel de anul acesta?

D.B.: Măi, atunci am stat doar o zi și-am văzut doar spectacolul ăsta al British Council. Știam de Sibiu din poveștile prietenilor. Îmi place foarte tare, e foarte

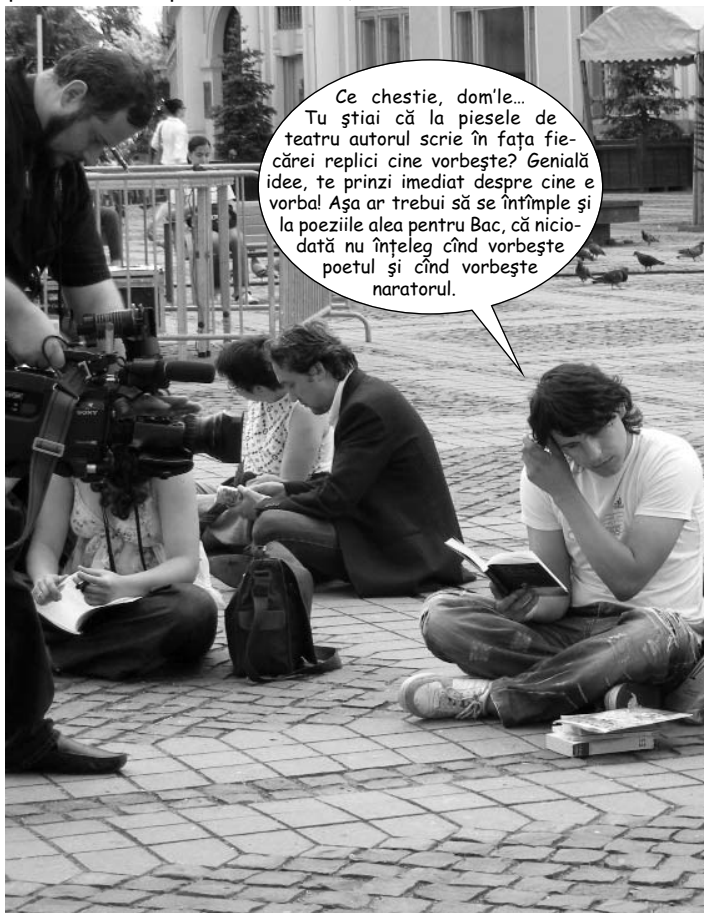

bine organizat, îmi place că sînt foarte multe companii de teatru străine, foarte mulți artiști străini. Nu-mi place cînd plouă.

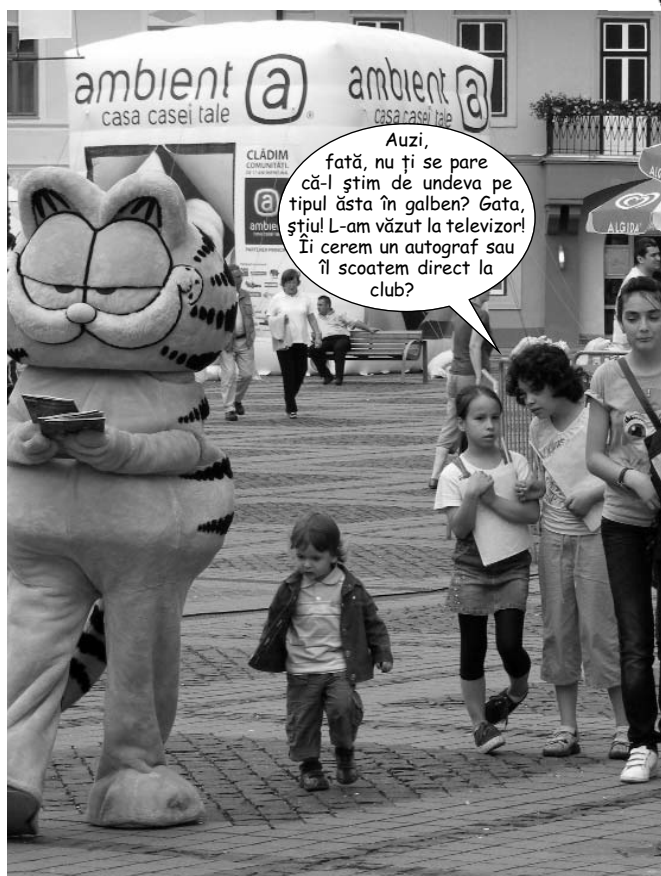
Rep: Nu chiar, plouat destul de puțin. Dă-ne niște impresii la cald. Cum ți s-a părut pînă acum festivalul?

D.B.: Eram puțin îngrijorat că n-am văzut, încă nu văzusem un așa spectacol rupător. Am ratat *Acasă la tata* și-am înțeles că acolo aș fi avut ce să văd.

Rep: Da, cred că era tare. Noi am stat jumătate de oră la repetiții și ne-

Ce chestie, dom'le...
Tu știi că la piesele de teatru autorul scrie în fața fiecărei replici cine vorbește? Genială idee, te prinzi imediat despre cine e vorba! Așa ar trebui să se întîmple și la poeziile alea pentru Bac, că niciodată nu înțeleg cînd vorbește poetul și cînd vorbește naratorul.

Auzi, fată, nu ți se pare că-l știm de undeva pe tipul ăsta în galben? Gata, știu! L-am văzut la televizor! Îi cerem un autograf sau îl scoatem direct la club?

Sesiune de lectură pe străzile Sibiului, cu scopul de a familiariza publicul tînăr cu arta teatrală. Un cameraman sever e prezent la locul faptei, pentru a se asigura că nu chiulește nimeni de la lectură ca să plece la mall, la film.

De la manifestările populare, de stradă, nu putea lipsi motanul Garfield, în ideea că prințul Hamlet e puțin cam prematur pentru elevi: îi învață să-și pună întrebări la care nu știu să răspundă nici măcar profesorii lor, întrucît nu sînt în programă.

a plăcut ce am văzut.

D.B.: Am văzut *Warum, warum* și, recunosc, nu m-am dat pe spate după el, nici după Puric. Nici nu aveam la ce, acolo. Și azi am văzut piesa lui Matei Vișniec, *Femeia ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia*, al cărei text mi-a plăcut foarte tare. Nu-l citisem niciodată. Și regia a fost bună dar, din păcate, interpretarea era puțin școlărească. Totuși, era mai bună în cea de-a doua parte, și-au dat drumul fetele. Oricum, erau niște absolvente. Adică, pentru niște absolvente, a fost o performanță. Dar, în seara asta, am avut parte de regalul pe care-l așteptam. Am văzut *Închisoarea oaselor* al lui Barba și mi-a plăcut foarte mult. Mi-a plăcut, în primul rând, textul, care e un colaj din texte scripturale, dar întoarse toate cu ironie, cu foarte multă ironie. Toată combinația asta de teatru, muzică și dans, foarte moderne și, în sine, dansul și muzica erau avangardiste. Ceea ce mi-a plăcut cel mai tare este faptul că i-a făcut pe actori să se simtă ca niște copii. Am avut senzația că am asistat la o joacă de copii. Este ceea ce, de multe ori, mă aștept să văd la teatru. Mă aștept ca actorii să-și regăsească copilul din ei și să mă facă și pe mine să intru în jocul asta. Dacă lucrul acesta nu se întâmplă, mi se pare că miracolul nu se produce.

Și-am mai văzut și premiera lui Dragoș Galgoțiu, *Berlin Alexanderplatz* care, recunosc, nu mi-a spus mare lucru.

Rep: L-ai menționat pe Dan Puric mai devreme. L-ai recomanda la *Dansez pentru tine*?

D.B.: Pe Dan Puric? Desigur. Ar fi un candidat excelent la *Dansez pentru tine*, pentru că este atât de histrionic și de narcisist încât, cu siguranță ar face spectacol și sînt convins că, așa, într-un for interior pe care nu și l-ar admite niciodată, i-ar plăcea și domniei sale să participe.

Rep: Cum ți se pare festivalul din punct de vedere al unui ecologist? E verde, e un public aici de exploatat?

D.B.: E un festival foarte verde dacă ne uităm la vîrstă. Asta a fost o surpriză pentru mine, să văd că media de vîrstă este foarte scăzută. Sînt foarte mulți oameni tineri în afară de artiști și de organizatori. Nu am văzut oameni trecuți de 30 de ani. Ce să zic? E îmbucurător, e o gură de aer proaspăt, pentru că tinerii vin cu atîta bucurie la teatru. I-am văzut stînd la cozile alea imense, cum nu vezi în București la club. Din punctul ăsta de vedere e un succes.

Rep: Am văzut că este o anumită piesă care abordează teme ecologiste. Spre exemplu, Kibbutz Contemporary Dance Company au spus că au piese în care temele ecologiste sînt un element important în dansul lor. Nu din cele cu care au venit la festival, dar au.

D.B.: Nu știam de asta.

Rep: În urmă cu doi ani au jucat o piesă despre natură, intitulată *Ekodoom*.

D.B.: Mă bucur foarte tare că mesajul ăsta a reușit să fie transmis și prin artă. Nu vreau să fiu ipocrit și să spun că eu sînt aici în calitate de om căruia îi place teatrul. Nici măcar nu pot să mă declar un pasionat, un spectator perfecționist. Pur și simplu, îmi place teatrul așa cum îmi place filmul. Și pot să fac la un moment dat o despărțire de activitatea mea de zi cu zi ca să-mi aduc aminte de lucrurile astea care mă definesc.

Rep: Te-ai gîndit vreodată să joci într-o piesă de teatru?

D.B.: Am și jucat. Este vorba despre un spectacol de teatru de amatori, regizat de Oana Pellea. Se chema *Perechi în pragul unei crize de nervi*. L-am jucat și pe Rică Venturiano. Înainte de *Dansez pentru tine*, spuneam că a fost cea mai transfigurantă experiența din viața mea. Apoi, a venit și cea de la *Dansez pentru tine*, care a fost confruntarea cu dansul. Dar, în spectacolul ăsta, regizat de Oana Pellea, am depășit o barieră foarte dificilă pentru mine. Nu-mi imaginam că pot să fac oamenii să ridă, jucînd pe scenă. Eram convins că, dacă aș face cîndva teatru, n-aș face roluri foarte grave, foarte serioase. Oana m-a convins să-l fac pe Rică și să mă joc complet pe mine în afara mea. Și mi-a ieșit. A fost foarte frumos.

Radu Alexandru

Am înțeles că unii români sînt destul de familiarizați cu săbiile ninja și tragediile cu sînge. Tocmai din acest motiv ne-am îmbrăcat în negru în montarea noastră cu Oedip-sama, iar dacă ne ajungea tușul de ochi, ne dădeam și pe față. Din păcate, fiind prea cald în teatru, a fost imposibil să le convingem pe actrițe să-și pună mai multe costume, unul peste altul.

Bună seara, Sibiu! Mulțumim pentru invitație! Sîntem încîntați să cîntăm la butoaie într-un oraș civilizată, în care se consumă multă bere la festival. O să vă rog să grăbiți puțin băutul, ca să mai facem rost de două-trei instrumente la care să performeze și colegii noștri cărora li s-a pierdut bagajul, în Otopeni.

În recital, actorii ai companiei de teatru Yamanote Jijosha, exemplificînd cum arată Oedip în variantă japoneză. La fel de bine ca *Antigona* și *Cei șapte samurai*.

Tobe de foc, un spectacol de excepție, care demonstrează că muzica e peste tot, dacă știi unde s-o cauți și cunoști doi-trei barmani de treabă, de la un pub irlandez.

Cronica de pe lângă teatre

Bursucul gastric prezintă: Senzații noi la Sibiul Vechi

Artisto!

Riro Larmes ASBL (BEL)

Piesa prezintă drama unei femei serioase pe care lumea o acuză a fi artistă. Degeaba le explică ea că nu scrie, nu pictează, nu dansează și nu se ocupă de absolut nimic artistic, că e femeie serioasă, nu o pierde-vară, lumea tot insistă. Finalul este unul fericit. Ea se oprește din a-și nega latura artistică și societatea acceptă că și artiștii sunt oameni, chit că sunt inutili.

Fir'mituri

Teatrul de luni de la Green Hours (ROU)

Din nou o piesă horror care pune spectatorul în fața uneia dintre cele mai mari frici ale naturii umane: firimituri peste tot. Acestea sunt pe scaun, în pat, sub guler, în buric și sub pleoape. Una a nimerit chiar și în titlu.

Însemnări din Tokyo

Seinendan Theater Company (JPN)

Aceasta este povestea unui om foarte blazat, care a ajuns la Tokyo într-o zi obișnuită și

descrie, monoton, peisajul care nu-l impresionează cu nimic. În fundal, Godzilla se bate cu un robot format din cinci roboți mai mici, oamenii își plimbă pokemonii prin parcuri și un stol de ninja este fugărit de o turmă de samurai. Absolut nimic interesant.

Cicatricea

Splish-splash Theatre Company (GRE)

În prima noapte de dragoste între doi tineri, ea își tot acoperă o pulpă cu mâna, explicând că are acolo o cicatrice urâtă și că e complexată de ea și că nu vrea să o vadă nimeni. El îi explică faptul că absolut toate fetele tinere sunt pline de complexe pe teme minore și neobservabile și că e penibil să stea tot timpul cu mâna acolo și că oricum lui îi place de ea așa cum este, a mai văzut cicatrici la viața lui și i se pare complet irelevantă. Ba, chiar, i-ar putea da personalitate. Convinșă, ea dă mâna la o parte și lui i se taie tot cheful. Întrădevăr, era o cicatrice foarte urâtă

Radu Alexandru

La recomandare fostului ministru al Culturii, Theodor Paleologu, am mers la Crama Sibiului Vechi, să vedem și noi câtă cultură culinară găsim în farfurie.

Restaurantul este ușor de găsit. Cum ieși de unde sînt eu cazat, faci stînga pe prima stradă, mergi pînă la prima intersecție, treci strada, urci pe scări, apoi faci dreapta pe strada aia mare care dă în piața aia unde se adună mulți oameni și pe la jumătatea drumului mai faci o dată la dreapta. Nu ai cum să-l ratezi.

Sibiul Vechi este un restaurant nici mare, nici mic. Cam cît un teren de fotbal improvizat în spatele blocului pentru două echipe de 4 copii între 8-11 ani. Exact cât trebuie unui restaurant să nu fie nici hală, nici atît de intim încît să simți nevoia să te prezinți oamenilor din jur. Este decorat extrem de tradițional, dar cu un aer destul de autentic încît să nu pară kitsch. Evident, acest lucru nu prea impresionează ochiul de român care prindea *Viața Satului* pe TVR1, dar face restaurantul să fie atît de plin de străinezi încît să te simți în minoritate. Dar stați liniștiți, deși pare făcut pentru străini, prețurile sunt mai mult decît decente.

Ce mi-a plăcut mie în mod special și mi-a dat impresia că aerul ăla țărănesc e făcut cu bun gust au fost lucrurile mici. Smîntîna e de casă, groasă. Vinul la pahar e de butoi și e destul de bun și ieftin încît poate fi aruncat sub nas în cantități industriale, castraveții la saramură se vede că sunt proaspeți și puși pe undeva prin apropiere la făcut, sucul de mere conține doar suc de mere, un chelner are o mustață sănătoasă de om gospodar care nu poate fi mimată și cînd ți se aduce ciorba, ți se aduce în ceaun și îți este pusă în farfurie cu polonicul, ca la bunica la țară.

Dar, să trecem la băgat la întuneric, că de fapt asta e esența. Se mîncă bine, deși tot timpul am avut impresia că parcă ar mai fi încăput în farfurie un 10-15%, de zici că e Boc bucătar și strînge cureaua din porții în spate. Desigur, s-ar putea impresia să fie dată și de faptul că de obicei am ajuns acolo extrem de nehalit și că îmi place să arunc sub nas pînă pocnește o splină, ceva. Sau poate o fi din cauză că mîncarea e atît de bună încît dispăre foarte rapid din blid. Probabil ultima variantă. Sarmalele sunt atît de bune încît îmi venea să mi le torn și în ochi iar ciorba, poate nu m-aș fi înșurat cu ea, dar mergea prezentată fără jenă părinților. Nu m-am avîntat la mîncărurile mai locale încă, pentru că am observat că sibiienii au o prietenie de neînțeles cu untura, dar în cazul acestui restaurant nu cred că se pune problema. Am timp să mai aflu, zilele ăstea oricum. Am încercat doar „Traista Ciobanului”, care e un fel de rulou de carne, în formă de trunchi de con, umplut cu cîrnați și pastramă și sprijinit de o bucată de mămăligă într-o baltă de smîntîna. O combinație destul de reușită. Nu e genul de restaurant în care să te duci doar o dată.

Exclusiv pe perioada FITS 2010: Ofertă specială de abonare

**Nu pierde din ochi
oferta noastră!**

**Trimite cuvântul CATAVENCU
prin SMS la 7455* și te poți abona la**

**Academia Cațavencu
pe 4 luni.**

Ba mai mult, primești revista, gratuit, încă o lună.

Valoarea unui SMS este de 10 euro plus TVA, la cursul BNR din ziua plății.

* Număr valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.

* În rețeaua Vodafone, costul unui SMS de răspuns este de 0,95 euro.

**JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:**

- Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
  - Festivalul și Concursul Internațional George Enescu
- Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj NextT
  - Festivalul Internațional de Film Transilvania
    - Opera Națională din București
    - Universitatea Națională de Arte

Întrebări în teatru

Întrebări – un spectacol bazat pe texte de Antonin Artaud, Edward Gordon Craig, Charles Dullin, Vsevolod Emilewici Meyerhold, Zeami Motokiyo și William Shakespeare, în regia cunoscutului Peter Brook, a avut loc luni, 31 mai 2010, la Sala Studio a Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu.

Spectacolul a început cu intrarea în scenă a actriței Miriam Goldschmidt, care, pe toată durata spectacolului, l-a avut ca partener pe muzicianul Francesco Agnello. Acesta a cântat live, la un instrument numit hang, atât în timpul spectacolului, cât și la final, afară, lângă intrarea Sălii Studio. Nu pot să numesc acest eveniment un spectacol teatral, pentru că nu este. Este mai degrabă „a theatre research”, cum îl numește chiar Peter Brook. Probabil, mulți dintre spectatori, au „suferit” un mic șoc, deoarece au avut cu totul alte așteptări. Acest „studio teatral” însă, nu a fost un spectacol de teatru, ci mai degrabă o poveste legată de teatru, de un început și o continuare. Pe durata întregii reprezentații, actrița a pus mai multe întrebări legate de teatru. A început cu întrebări esențiale, cum ar fi „Cine sunt?”, „Cine am fost?” și, pe parcurs, întrebările au început să crească și să dea un sens precis temei evenimentului. Au fost întrebări legate de sentimente, de cum se joacă acestea, cum se exprimă frica pe scenă, sau tristețea, lacrimile, pasiunea!

La începutul „spectacolului”, publicul a fost informat de decizia lui Dumnezeu, din cea de-a șaptea zi, când acesta se odihnea și lumea devenea plictisitoare: „Să fie teatru!”. Pe tot parcursul reprezentației, această idee este dezvoltată, motiv pentru care consider că spectatori care au înțeles cel mai bine ideea de bază, sunt cei care lucrează în acest domeniu, sau sunt foarte pasionați de teatru. Nu a fost un spectacol pentru publicul de zi cu zi, a fost mai degrabă o meditație asupra ideii de întrebări în teatru. În același timp, acest eveniment a avut, într-adevăr, o legătură strânsă cu tema Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu din anul acesta și revenind la aceasta, concluzia cu care a fost încheiată „sesiunea de întrebări” a fost găsită pe un bilețel, pe care erau scrise doar două cuvinte ce explicau rațiunea de a fi a teatrului: „De ce?”.

Cristina Reștea

Ați dăruit tuturor câte ceva tot timpul. Acum este timpul să primiți și dumneavoastră ceva înapoi. Respect, atenție, recunoaștere și nu numai, prin cardul de credit VISA GOLD de la Banca Transilvania.

Banca noastră este în permanență la dispoziția dumneavoastră.
www.banca.transilvania.ro

Workshop Nic Ularu (SUA)

Elementele primordiale și personajele shakespeariene.

Atelier internațional de costume și paradă stradală

În perioada 29 mai-3 iunie, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu va găzdui în fiecare zi câte o ședință de trei ore a Atelierului Internațional de Costume coordonat de Nic Ularu. În prezent, Nic Ularu, de origine română, este scenograf și profesor la o universitate americană, în South Carolina.

Atelierul are în vedere confecționarea unor costume din materiale neconvenționale pentru personaje din opera dramatică a lui William Shakespeare. Adevărata provocare constă în faptul că fiecare costum trebuie să sugereze apartenența la unul dintre cele patru elemente primordiale: Apă, Pământ, Aer și Foc.

Astfel, în prima zi destinată Atelierului, m-am întâlnit cu un grup destul de numeros de studenți și voluntari care urmau să se implice în crearea costumelor ce vor fi prezentate la două parade stradale din centrul orașului. După ce ne-am întâlnit cu Nic Ularu și ne-am

aprovizionat cu materialele necesare – hârtie, plastic, folii, etc – am pornit spre Facultatea de Inginerie. Ajunși acolo, odată ce am fost informați asupra tematicii în care aveam să se încadreze creațiile noastre, am fost încurajați să întocmim schițe ale viitoarelor costume. De aici și până la ultimul pas al Atelierului a fost cale scurtă: participanții, cu precizia unor albine lucrătoare, au început să pună în practică detaliile prezente în schițele lor deloc lipsite de imaginație și fantezie. Urmează ca în zilele următoare să se finalizeze munca începută cu atâta sârguință.

Lucia Bucurenciu

Reușim împreună.

Avem pasiunea și dinamismul pentru a te susține.

0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Ziua futută a lui Nils – un spectacol de iluzionism

Deși jucat într-o locație mai puțin convențională și, aș spune, nu foarte potrivită, - Club Zebrano -, spectacolul cu piesa lui Ștefan Peca vorbește despre niște tipare, alese, la o primă vedere atât de simplu, dar, totodată, atât

de corect. Bineînțeles, cu un decor foarte simplu, cu un proiector și câteva obiecte din camera lui Nils, spațiu în care se petrece, concret, o primă parte a spectacolului, dar cu un text, spun eu, extraordinar și cu niște actori pe măsura dorințelor regizorului Ștefan Peca, se provoacă, în imposibilitatea clară de a da greș, o adevărată explozie.

O oră întreagă destinată, total întâmplător, acestor două povești aparent opuse, dar care duc, inevitabil, la exact același deznodământ. Al ratării? Al câștigului?

Aici, încercarea lui Peca câștigă prin nimic altceva decât printr-o libertate deplină, dorită cu ardoare de toți cei prezenți, amatori sau nu ai teatrului a club sau chiar ai teatrului în genere. Ca dovadă, reacțiile continue la modificările pe care le suferă destinele celor șase personaje.

Radu Iacoban, Cătălin Babliuc, Mădălina

Ghișescu, Ilinca Manolache, Cosmin Nedelcu, dar nu cel din urmă, Tudor Aaron Istodor oferă, cu o sinceritate organică, după cum se spune la început, o ALTERNATIVĂ.

Ce ne așteptăm să vedem atunci când mergem la teatru, care sunt motivațiile sau chiar necesitățile pentru teatru, sunt întrebări care merg în paralel cu problemele expuse de fiecare dintre cei șase.

Un spectacol despre ratare sau reușită, despre curaj sau resemnare, despre viață sau moarte. Un spectacol despre tine și toți cei de lângă tine. Despre îngăduință și acceptare. Despre bunățate. Despre fericire. Despre îndrăzneală și umor.

Un spectacol despre orice, în afara vulgarității.

Cristian Opris

Memory's Dance Steps

Rarely does it happen for somebody to take part in a performance and hope it never ends. This is exactly what people who attended Casa de Cultura a Sindicatelor on the fourth day of SITF experienced. Kibbutz Contemporary Dance Company has offered an impressive contemporary dance performance, entitled Aide Memoire (Memories). Through the agency of an exceptional coreography, the 18 dancers succeeded in moving the audience and, in the same time, surprise them.

The story behind the performance is both interesting and real. Born in a Jewish family that survived the Holocaust, Rami Be'er lived in the shadow of this harsh memory memory, which he had to understand. It took him years. Only when the family was ready to leave the past behind, did the coreographer feel capable of dealing with the horrors of the Holocaust. This is how the Aide Memoire was born, a performance that, beyond the dance, hides feelings, symbols and messages. "By this performance, I tried to illustrate the sensation of being captiv. The dancers move extatically, caught in their own existential crisis, some are struck against

the wall, others crucified. Aide Memoire is a complex performance", the coreographer stated in an article.

Aide Memoire is not only based on the Holocaust. It also deals with life issues, as well as every day reality. The concept of the show is connected to violence, wars and, especially, their impact on our lives. "We've created this performance as a call: Stop violence! Stop the massacre!", Rami Be'er added.

KCDC tries, by every performance, to prove to the audience that the world of contemporary dancing is not very different from reality. The name of the company automatically identifies with that of the coreographer, Rami Be'er, whose creations have brought him success and the appreciation of the whole artistic world.

Due to the original performances he has put together, the KCDC acquired an exclusive character which, in time, has become a brand, both in Israel and abroad. The company's programme is extremely busy. In the upcoming period of time, it will take part in numerous festivals and events worldwide and will tour the USA, Canada, South America, Europe and the Far East.

Andreea Radu

translated by Oană Camelia

Amintiri în pași de dans

Rar se întâmplă să iei parte la un spectacol pe care nu ți-l mai dorești terminat. Asta s-a întâmplat și în cazul celor care s-au aflat, în cea de-a patra zi de FITS, la Casa de Cultură a Sindicatelor. Kibbutz Contemporary Dance Company a prezentat pe scena sibiană un spectacol impresionant de dans contemporan, intitulat Amintiri. Printr-o coregrafie de excepție, semnată de Rami Be'er, cei 18 dansatori au reușit, prin mișcările lor, să-i emoționeze și în același timp să-i uimească pe cei aflați în sală.

Povestea ideii spectacolului este una pe cât de interesantă, pe atât de reală. Născut într-o familie de evrei, supraviețuitor ai Holocaustului, Rami Be'er a fost nevoit să trăiască în umbra acestei amintiri dure și să o înțeleagă. A durat ani. Numai când familia sa a fost pregătită să lase trecutul în urmă, coregraful s-a simțit în stare să se ocupe de ororile petrecute în timpul Holocaustului. Astfel a luat naștere spectacolul Amintiri, un spectacol care, dincolo de dans, ascunde sentimente, simboluri și mesaje. "În acest spectacol am încercat să ilustrez sentimentul de a fi captiv. Dansatorii se mișcă extaziați, prinși în propria criză existențială, unii sunt izbiți de perete, alții crucificați. Amintiri reprezintă un spectacol complex",

declara într-un articol coregraful.

Aide Memoire sau Amintiri, nu se bazează doar pe tema Holocaustului. Acesta se ocupă și de problemele legate de viață și de prezenta realitatea. Ideea spectacolului are conexiuni cu violența, războaiele și mai ales cu impactul acestora asupra vieții noastre. "Am creat acest dans în scopul de a striga: Stop violenței! Stop masacrelor!", a mai adăugat Rami Be'er.

KCDC încearcă prin fiecare spectacol să demonstreze publicului că lumea dansului contemporan nu este cu mult diferită de realitate. Numele companiei se identifică automat cu numele coregrafului Rami Be'er, ale cărui creații i-au adus succesul și mai ales respectul întregii lumi artistice.

Datorită acestor spectacole originale realizate de coregraful israelian, KCDC a dobândit un caracter exclusiv și unic care a devenit în timp un adevărat brand atât în Israel și în străinătate.

Programul companiei este extrem de încărcat. În perioada următoare aceasta va lua parte la numeroase festivaluri și evenimente din întreaga lume și va merge în turneu în SUA, Canada, America de Sud, Europa și Orientul Îndepărtat.

Andreea Radu

ÎNTREBĂRI

Anul acesta, cu ocazia celei de-a XVII-a ediții a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, iubitorii teatrului au avut ocazia să vizioneze Întrebări, spectacol regizat de Peter Brook. Producția are la bază un text constituit din fragmente extrase din opere ale unor mari teroeticieni ai teatrului din secolul XX – Antonin Artaud, Gordon Craig, Vsevolod Meyerhold, Zeami Motokiyō – dar din opera lui William Shakespeare.

Întrebări este o incursiune în lumea teatrului. Miriam Goldschmidt interpretează rolul unei actrițe care se află într-o permanentă căutare a răspunsului la o întrebare aparent simplă: „Ce este teatrul?” În realitate, este absorbită de o dublă căutare: pe de-o parte încearcă să pătrundă tainele celei mai frumoase arte, iar, pe de altă parte, descrie un întreg proces de autocunoaștere, încercând să afle cine este cu adevărat. Totul a început în copilărie, amintindu-și cum, fără vreun motiv anume, a cuprins-o o mare neliniște, dar și întrebări ciudate precum „cine sunt?” și „de ce?”, care s-au cuibărit în ființa ei, devenind mistere care se cereau descifrate. Pe parcursul reprezentației, actrița își amintește frânturi din experiența ei în lumea teatrului, pomenește de actori celebri și sunt redată câteva întâmplări destul de cunoscute. De pildă, este menționată pe scurt povestea lui Gordon Craig care, aflându-se în fața unui teatru din Düsseldorf, observă la intrare un mic anunț cu textul: „vorbitul este interzis”; la aceasta se adaugă încântarea lui față de ceea ce văzuse, spunându-și că e foarte inteligent din partea lor să pună un astfel de anunț, crezând că au descoperit adevărata semnificație a teatrului. Poate cel mai frumos moment a fost acela în care actrița a povestit o versiune a genezei teatrului. Se spune că în a șaptea zi a creației, când Dumnezeu se odihnea, vrând să biruie plictiseala care-l cuprinsese, și-a propus să mai creeze ceva, un dar pentru oameni. La scurt timp a avut o revelație, iar verdictul lui a sunat astfel: „Să fie teatrul!” Dar, cum fiecare om își dorea cel mai important rol, s-a generat un haos care putea fi înăbușit doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Acesta s-a decis să-i ajute și a trimis un înger cu un mesaj – pe un bilețel era scris un singur cuvânt: „miracol”. Însă oamenii, crezând că era vorba despre o glumă, au uitat repede acest episod; cu multe secole mai târziu, un regizor a regăsit mesajul pierdut, în scurt timp devenind neprețuit în ochii lui.

Decorul folosit în acest spectacol este simplu, nu se remarcă vreun element care să atragă atenția, însă acestea sunt detalii care pălesc în fața performanței remarcabile a interpretei. Alături de Miriam Goldschmidt, pe scenă excelează și Francesco Agnello, care asigură muzica live a spectacolului, cântând la un instrument inedit: Hang. Calitatea sonoră deosebită a instrumentului de origine elvețiană a fermecat timp de aproximativ o oră publicul prezent în Sala Studio a teatrului Național „Radu Stanca”.

Da, teatrul este un miracol. La fel este și faptul că am avut ocazia să vad un spectacol regizat de Peter Brook, o legendă vie în lumea teatrului!

Lucia Bucurenciu

METRO
Deal & Carry Romania

Profesioniștii își dau întâlnire la
Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu.

METRO GROUP
MADE TO TRADE.

Partener tradițional al FITS

Traditional Music of Balkan's People

Același traseu și de fiecare dată altul. Mi-am propus să nu mă documentez înainte de spectacol și să „aterizez” pur și simplu la Biserica din Cetatea Cisnădioara, care a fost gazda unui spectacol de muzică balcanică, spectacol care a reușit să suprapopuleze fortăreața. Ensemble Renaissance a susținut concertul Traditional Music of the Balkans' People într-un locaș sfânt și a reușit să încante publicul care i-a venerat și i-au aclamat, fapt pentru care artiștii au revenit de două ori în scenă pentru a le mulțumi, prin muzică, celor prezenți.

Cei nouă creatori din Serbia, îmbrăcați în costume de menestrelă, au rezonat în fiecare colțșor din edificiu. Cu instrumentele ciudate și cu vocea cristalină a sopranei, ne-au purtat spre neant și au făcut loc imaginației. Nu știu dacă trebuia să înțeleg vreo poveste sau doar să mi-o imaginez. Cert este faptul că fiecare piesă mi-a produs un surplus de energie și m-a impulsionat să trec dincolo de limita cunoașterii experimentale și a realității perceptibile, spre feerie. Fiecare cântecel mi-a suscitât o serie de închipiri: arderea pe rug a Ioanei d'Arc, lupta dintre cavalerii pentru cucerirea domniilor, perioada primitivă în care oamenii descopereau, apa, focul, natura, relațiile interzise dintre gheșe și samurai, romantismul unei nopți cu lună plină, momentul celebru din pelicula Titanic în care Rose DeWitt și Jack Dawson învățau să zboare la marginea prorei... Sunt convinsă că fiecare spectator ar descrie alte povești și că, în fiecare, muzica a trezit alte sentimente și a declanșat alte stări, diferite de ce am simțit eu. Dar, oare, nu în asta constă frumusețea de a te lăsa pradă fanteziei? Nu asta înseamnă să te eliberezi, să evadezi din cotidian, să te detașezi de tot și de toate și să plutești dincolo de tot ce noi considerăm normal datorită principiilor morale? Contopirea dintre om și obiect, rafinamentul și gingășia care s-au observat din măiestria cu care artiștii au atins instrumentele, au lăsat senzația că sunt o prelungire a propriei existențe, a propriului corp. Seninătatea care se citea pe fața tuturor, veselia de care era cuprins cel mai vârstnic dintre muzicieni, strălucirea sopranei și sonoritatea plăcută, m-au determinat să îndrăznesc să închid ochii și să zbor în lumea viselor.

Ulterior am aflat că ansamblul a fost înființat în anul 1971 și că de atunci se bucură de un real succes. Concertele lor de muzică medievală, gregoriană, barocă și renascentistă au atras întotdeauna un public numeros, format din oameni care aparțin tuturor categoriilor sociale și de toate vârstele. Și-au achiziționat instrumentele prin propriile puteri financiare, acestea fiind realizate în ateliere bine cunoscute și de către cei mai iscusiți meșteșugari. Câteva dintre comorile care încăntă auzul sunt: viole de gambă de la soprană la bas, viori originale baroc din sec. VII, laute, flașnete, tapar, def, bendir.

Muzica antrenantă, jovialitatea interpreților, ritmul alternant, varietatea instrumentelor, publicul primitiv, spațiul sacru, toate acestea sunt elementele care au contribuit la succesul nemaipomenit pe care l-au avut Ensemble Renaissance în cadrul FITS 2010.

Carmen Stroia

Miercuri, 2 iunie 2010

- CENTRUL CULTURAL HABITUS (Biserica Romano-Catolică – intrare din Piața Mică)
  - 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
  - 11:00 – Lansări de carte:
- 1. ANTOLOGIA SPECTACOLELOR LECTURĂ FITS 2010 de Alina Mazilu, Editura Nemira
- 2. ANTOLOGIE DE TEXTE 2010 de Rodica Grigore, Anca Tomuș, Ion M. Tomuș, Editura Nemira
- 3. JURNALUL ARTELOR SPECTACOLULUI (JAS)
- 4. JURNALUL ROMÂN DE MANAGEMENT CULTURAL (JRMCM)
  - 11:30 – Lansare Revista Euphorion, nr 3-4/2010, cu tema TEATRUL ÎNTRE CLASIC ȘI ALTERNATIV (ROU)
  - 14:00 – Conferință specială: POATE TRADIȚIA SĂ UCIDĂ VIITORUL POTENȚIAL AL TEATRULUI EUROPEAN? - Mike Phillips (GBR)
- FACULTATEA DE MEDICINĂ - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu
  - 10:00 – Workshop: JOCUL ACTORULUI - Nicole Kehrberger (DEU)
- FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu
  - 10:00 – Workshop: ELEMENTELE PRIMORDIALE ȘI PERSONAJELE SHAKESPEARIENE. ATELIER INTERNAȚIONAL DE COSTUME ȘI PARADĂ STRADALĂ - Nic Ularu (USA)
- PARCUL SUBARINI
  - 11:00 – Spectacol interactiv pentru copii: JUDECATA POVEȘTILOR SAU CINE ARE DREPTATE - un spectacol de Marian Râlea, realizat cu studenții secției de Actorie din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu (ROU)
- LIBRĂRIA HUMANITAS
  - 12:00 – Spectacol lectură: FELII de Lia Bugnar (ROU), traducerea Lia Ghimpu
- IMPERIUM CLUB
  - 14:00 – Workshop: SEMINAR DE DEZBATERI - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS
- Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - spectacole itinerante
  - 16:00 – FLAMENCO ÎN STRADĂ – Malasangre (ESP)
  - 18:00 – TOBOȘARII – Bang On! (GBR)
  - 18:30 – FANFARA EXPLOZIVĂ – Fanfare en Petard (FRA)
  - 20:00 – TOBOȘARII – Bang On! (GBR)
  - 20:30 – FLAMENCO ÎN STRADĂ – Malasangre (ESP)
- TEATRUL GONG
  - 17:00 – Spectacol de teatru: CICATRICEA - Regia: Jonny O. (Ioannis Oikonomidis) – Splish-Splash Theatre Group (GRE)
- SALA STUDIO - Teatrul Național „Radu Stanca”
  - 17:00 – Spectacol de teatru: PRAH SAU ANATOMIA UNEI TEMERI - TATĂL SAU ANATOMIA UNEI CRIME – Regia: Brigitte Drotloff – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”
  - 19:00 – Spectacol de teatru: BĂCANTELE – Regia: Mihai Măniuțiu – Istanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları / Istanbul Municipal Theatre (TUR)
- CASA ARTELOR
  - 21:00 – Spectacol de teatru: GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE – Regia: Gavriil Pinte – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- 23:00 – Conferință de presă cu Andrei Codrescu - moderator Octavian Saiu
- CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR
  - 21:00 – Spectacol de dans: COCOȘUL de Barak Marshall – The Israeli Opera & The Suzanne Dellal Centre (ISR)
- CETATEA CISNĂDIOARA
  - 21:30 – Premieră - Spectacol de teatru: CAVALERUL VERDE – Regia: Bryan Reynolds – Transversal Theater Company (USA)
- CAVAS
  - 22:00 – Spectacol de teatru: ÎNSEMNĂRI DIN TOKYO – Regia: Oriza Hirata – Seinendan Theater Company (JPN)
- Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - PIAȚA MARE
  - 22:00 – Spectacol itinerant: CORIDORUL DE FOC - Salamandre (FRA)
- CLUB ZEBRANO
  - 23:00 – Spectacol de teatru: FIR'MITURI – Regia: Dorina Chiriac – Teatrul Luni de la Green Hours (ROU)

FARMEXIM

20 DE ANI

DE PERFORMANȚĂ

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș
(Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu)

Ioana Mălău, Adina Katona, Ivona Viștraș, Andreea Radu, Lucia Bucurenciu, Cristian Opreș, Diana Moga, Gheorghe Igna, Mihaela Anghel, Carmen Stroia, Roxana Ienciu, Andreea Gavrilei, Gabriela Popa, Doriana Tăut, Cristina Reștea, Alexandra Pâzgu, Vlad Dumitrescu, Camelia Oană, Oana Milla, Vladimir Zeca

Echipa „Academia Cațavencu”: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint, Mihai Baciu

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

**Avem pasiunea și dinamismul
pentru a te susține.**

 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Personajele întrebă, Academia Cațavencu răspunde:

“Respectivul? Pampon?”

(Nae, *D-ale carnavalului* de Ion Luca Caragiale)
Nu, nu el. Țăla micu', care stă în capul mesei și e costumat în premier.

“Nu-mi dai fata?” (Neam-de-Vodă, Înșir-te, Mărgărite de Victor Eftimiu)

Nici gând. Am decis că fata rămâne la noi. O combinăm cu două blonde de la casa de discuri a lui Costi Ioniță, îi scoatem album, o băgăm în Libertatea și două-trei nopți la Capatos, o cuplăm cu-n fotbalist din Liga I, o facem vedetă și-și rezolvă singură zestrea. Trebuie să facă și ea sacrificii, nu mai poate să trăiască așa, ca o prințesă casnică, toată viața.

“V-am făcut să așteptați, domnilor? De vină e croitorul meu. E o canalie, nu croitor. A făcut niște pantaloni atât de strâmți, încât de-abia mă pot mișca în ei. Cum îi găsiți?”

(Jourdain, *Jourdain cel scrîntît* de Mihail Bulgakov)

Superbi, domnule! Vă stă foarte bine în aceste culori extrem de vii, iar penele de păun pastelate, care îmbracă atât de inspirat turul pantalonilor, sînt o adiție foarte originală. Pe croitorul dumneavoastră îl cheamă cumva Cătălin Botezatu?

“O sută?”

(Iona, *Iona* de Marin Sorescu)

Ce, eș' copil? Cum o sută? Poate cinci-șase, așa, la prima strigare. Iar dacă pun la socoteală TVA-ul ăla din toamnă, zic să te gîndești mai bine în ce țară te duci la pescuit cînd se deschide sezonul la balene.

“Vreți să vă citesc meniul?”

(Kate, *Despre sexul femeii – cîmp de luptă în războiul din Bosnia* de Matei Vișniec)

Nu e nevoie, îl știu pe dinafară. Ciorbă de cartofi, musaca de cartofi piure, salată de cartofi noi, cu ceapă, și plăcintă de praz oltească. Cam la fel ca ăla de ieri, cînd, întrucît a fost străbătoare, plăcinta de praz a fost cu brînză.

“Mai mulți de zece, mai mulți și vin merei... / Dar ceata se oprește... / Iată! doi dintre ei / Descalcează și-n grabă apucă pe cărare / La deal... îi vezi?”

(Limbă-Dulce, *Despot Vodă* de Vasile Alecsandri)
Îl văd, sigur că-i văd. I-aș recunoaște dintr-o mie: Florin Piersic și Sobi “Buză de iepure” Ceh! Crezi că vin să ne omoare? Să ne ia banii? Să ne țină de vorbă pîn' la cinci dimineața? Tii, să știți că asta e! Acu' de undă dracului fac eu rost de șapte cafele negre pînă urcă ei dealu'?

Teatrul evenimentelor

Ian Reid, trezorerul Casei Regale britanice, a atras atenția asupra faptului că familia regală cheltuiește mai mult decît ciștișă. Ca atare, a trimis Ministerului de Finanțe o cerere de mărire a salariului anual al reginei Elisabeta a II-a pînă la suma de 6 milioane de lire sterline. E de remarcat că acesta nu a suferit nici o ajustare în ultimii 20 de ani, timp în care inflația a crescut cu 80% în Regatul Unit. L-aș întreba pe regizorul britanic Oliver Bray (aflat zilele acestea, cu treabă, la Sibiu) cum comentează acest buget scandalos. Intuiesc însă un răspuns imbatibil: regina Angliei are bunul și străvechiul obicei de a merge regulat la teatru. Alte regine aveau glorioasa deprindere de a construi teatre. E de presupus, deci, că de-a lungul secolelor Marea Britanie a cîștigat mai mult de 6 milioane de lire de pe urma lui William Shakespeare.

● Cu ce s-au ales muzicienii de la Sarmalele Reci după 17 ani de texte social-politice, dacă nu subversive, măcar deranjante, din principiu, pentru orînduirile vremii? O spune Zoltan Andras, solistul vocal al trupei, în Gîndul: “Ne-am ales cu o grămadă de lucruri, a fost o adevărată investiție pe termen lung – am fost chemați la mai puține concerte, nu ne-a solicitat nimeni în campania electorală, am avut, deci, o mulțime de avantaje”. E trist, frustrant, dar inevitabil, asemenea prostiei. Și e limpede, din primul pînă-n ultimul rînd al sălii, de ce în ceea ce privește arta teatrală sistemul funcționează, din fericire, alt-

fel. Pentru că politicienii n-au nevoie de piese de teatru în campania electorală. Îl fac ei singuri, cu aceleași texte clasice.

● Dragi spectatori, pregătiți-vă să vă enervați. Urmează o piesă de valoare îndoielnică, dar foarte grea, a dramaticului guvern Boc. Radu Berceanu a declarat, în cadrul unei recente emisiuni TV: “Practic, minciuna la care vă referiți a fost o minciună prin omisiune. Adică n-a existat un partid atît de sinucigaș care, în campania electorală sau oricînd, să iasă și să spună că este extraordinar de rău și că ne ducem spre prăpastie”. Acum, că am băut șase beri și ne-am calmat, chestia asta ar trebui să ne aducă aminte de *Sinucigașul* lui Erdman de la Nottara. Am o propunere mult mai constructivă: *Crimă și pe-deapsă*, dramatizarea lui Kordonskiy de la Bulandra.

Vești bune

● Mai bine mai tîrziu decît și mai tîrziu. În sfîrșit, deputatul democrat-liberal Silviu Prigoană a înțeles cum devine chestia: “Partidul e o entitate abstractă, nu dă de mîncare familiei mele”. Ce ciudat și ce coincidență! Nici familiilor noastre! Culmea: nici măcar familiilor actorilor care lucrează la teatrele de stat, pentru că (dacă facem un calcul sumar uitîndu-ne pe fluturaș) aia nu mai e mîncare. Poate fi, cel mult, niște vodcă.